

WOWstories!

«Робота не за правилами, а за мотивами душі»

Ви коли-небудь запитували себе: чому один викладач з багаторічним стажем володіє даром знаходження зі студентами спільної мови, вміє завоювати їхню увагу і може донести потрібні знання, а інший, настільки ж досвідчений і кваліфікований, цими здібностями не наділений?

Річ у тім, що: «Мистецтво викладання дуже своєрідне», — вважає Наталія Войтович, викладачка кафедри теорії і практики журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка. Вона певна, що закоренілі принципи стосунків «викладач-студент», де переважає гіпердисципліна, строгість і дистанція, насправді, втратили свою актуальність. Є викладачі, які за інерцією керуються застарілими канонами у побудові своєї пари та комунікації зі студентами. Проте Наталія до них непричетна.

Інтегроване навчання дає змогу почути найбажаніші слова для кожного викладача. Студенти Наталії кажуть: «Ми з таким захопленням йдемо до Вас на заняття, бо знаємо, що буде цікаво». Інфомедійна грамотність — дієвий спонукальний елемент для побудови дружнього діалогу зі студентами, а для Наталії — це головне.

Чому саме наявність діалогу є конструкцією педагогічного успіху Наталії?

Діти цифрової епохи, як ніхто інший потребують набуття соціальних навичок. Але ще більше вони мають необхідність у захисті від недостовірної інформації, яку диктує світ клавіатур та сенсорів. Через велику загаджетованість, біля можливості спілкування вимушено ставиться delete. Завоювати та переключити увагу студентів з віртуального простору можливо тільки запропонувавши їм цікаву альтернативу. Це і робить Наталія завдяки інтеграції інфомедійної грамотності у навчання.

Режим «медіаграмотність» у Наталії активувався ще у 2016 році. Вона поступово почала розбиратися у цій темі та усвідомлювати, наскільки це важливо. А от проект «Вивчай та розрізняй: інфо-медійна грамотність» спочатку похитнув її освітній процес.

Сталося це, коли подана Наталею заявка на участь, була розрахована тільки на факультет журналістики навчального закладу. На жаль, такий підхід суперечив умовам, і участь ЛНУ у проекті затрималася на рік. Згодом Наталія змінила підхід, заручилася підтримкою замдекана та загітувала колектив з інших факультетів: філології, педагогіки, географії, які читають вибіркові дисципліни. Це дало можливість залучити якомога більше студентів. У 2020 році команда ЛНУ успішно увійшла до складу медіаграмотної родини зі всієї України.

Якби Наталія потрапила на фейки до того, як ввела інфомедійну грамотність у свою повсякденну звичку, вона б відреагувала приблизно з таким настроєм: «Ну, так не гарно, так робити не можна».

Зараз же, всередині неї панує армагедон, коли хтось зі знайомих потрапляє в епіцентр фейкових джерел та поширює неперевірену інформацію у соцмережах. Особливо, це стосується студентів. Найбільше у цьому випадку Наталю зачіпає те, що причиною репосту є поспіх студентів, неуважність, відсутність власного переконання у надійності першоджерела. Наталія стала страшенно вимогливою до перевірки фактів.

Факультет Наталії та ГО «Ти — Медіа» виграли грант, наданий проектом «Вивчай та розрізняй: інфо-медійна грамотність». На конкурс по розробці сценаріїв, який також ініціює та проводить команда проекту, Наталія підготувала п'ять творчих доробків. Причому один із сценаріїв Наталії насився. Вона встала о третій ранку, задиктувала його на диктофон і пішла далі спати.

«Знаєте, я звільнилася», — якось почула Наталія від своєї студентки. — Так, я пішла з редакції, бо мені сказали, що я маю писати так і так, відповідно до політики каналу. Аргументи про те, що це некоректно і суперечить нормам, навіть не стала витрачати. Оскільки рішення направитися до вхідних дверей було беззаперечним». Ще одна студентка Наталії «стала на роги» у редакції, захищаючи морально-етичні права читачів. Вона, як фотожурналіст, відмовилася давати до публікації жорстокої фотографії з війни на Сході України, щоб не травмувати психіку читачів видання.

В університеті, де працює Наталія стартували курси підвищення кваліфікації. До одного з модулів буде відведено чотири години медіаграмотності для всіх працівників ЛНУ. Фактчек, верифікація даних та пошук першоджерела — такі освітні кейси будуть в зоні відповідальності Наталії та її колеги — замдекана факультету.

Щоб доба мала хоча б на дві години більше — тоді можна було б звернути гори, про це часто жартує Наталія. Не дивно, адже активності їй точно не позичати. Навчальні програми, у які інтегрована інфомедійна грамотність вже створені Наталею. Унікальним нюансом є те, що Наталія стала до імплементації навіть раніше, ніж друга когорта учасників закінчила навчання і приступила до оновлення своїх навчальних програм.

Уявіть, що ви захопили ковток свіжого повітря. Саме такі відчуття здійснюються над Наталею, коли є перспектива отримати нові знання. Вона не боїться бути відкритою. Не боїться бути смішною та зізнатися у тому, що чогось не знає. Першим вчителем Наталії у школі був чоловік. Це запаяло у ній витримку та позбавило відчуття, що вона чогось не здужає.

«Наталки всюди повно», — казала про неї бабуся. Депресія починає ломитися у Наталчині двері, коли вона нічого не робить, не генерує ідей та не виражає позитив. Радість, енергію та успіх викладачка випромінює щоденно.

«Роби добро та кидай його у воду», — таке кредо Наталії. Чим більше віддаєш, тим більше отримуєш. Адже «бумеранги» існують не тільки в Instagram.

Юлія Кулик, Академія української преси